

De sobte, el destacament es va començar a dispersar pel recinte, i mentre uns quants mossos s'apostaven dalt de la barana, al mur que tanca la plaça de Santa Maria, esperant, uns altres es van dedicar a penjar uns cartells per tot arreu.

—«Edifici apropiat per la Generalitat per al servei de les institucions del poble» —va llegir en Benet en veu alta.

No feia ni mitja hora que els Mossos havien pres possessió del monestir quan van arribar dos camions folrats amb matalassos i carregats d'homes vestits de paisà. En van baixar uns quants, la majoria amb un mocador al cap per protegir-se del sol, que cremava aquell juliol. Anaven armats amb escopetes, pistoles, duïen cartutxeres creuades al pit i a l'espatlla, i algun brandava aquella mateixa bandera negra i vermella que onejava al campanar i en algun teulat de Monistrol. Quatre homes van començar a descarregar bidons de benzina d'un dels camions.

—Verge santa! Volen calar foc a Montserrat?

Aquella colla d'exaltats eren el Comitè Revolucionari de Monistrol, un grup de milicians de la comarca que s'havien enfilat per les carreteres que pujaven a la muntanya i s'havien plantat fins a les portes del monestir amb una idea de destrucció clara entre cella i cella. Però els Mossos hi havien arribat abans.

Un mosso li va demanar a l'abat que es retirés i ell va obeir, seguit d'en Benet, però sense anar-se'n gaire lluny, per no perdre's cap detall del que passava.

Els milicians tenien intenció de passar i els Mossos els van deixar ben clar, disposats en formació de defensa i encanonant-los amb els fusells, que eren allà per impedir-ho. Un dels capitosts estava encès. Era alt i fort, de mirada tenebrosa, d'expressió cruel i maliciosa. Tenia la mà esquerra sobre l'empunyadura de la pistola i gesticulava i brandava el braç dret amb molta energia. Es va encarar amb el cap dels Mossos i de poc que no arriben a les mans. Sort que, en aquell precís moment, va irrompre a la plaça un cotxe a tota velocitat. De dins en va sortir un home d'edat avançada, ulleres rodones, barba blanca, molt elegant amb un vestit gris perla. Era el doctor Joan Solé i Pla, enviat del conseller de Cultura.

El capitost dels incendiàries el va reconèixer i s'hi va acostar. Els dos homes es van saludar amb una amistosa encaixada de mans i es van separar una mica de la resta per parlar a soles.

En Benet va aconseguir apropar-se sense que el veiessin per sentir el que deien.

—Heu de desistir de llençar cap bomba incendiària —li va demanar el doctor Joan Solé i Pla al capitost, assenyalant els bidons de benzina.

—Aquests nois en tenen moltes ganes i jo també! —va dir l'altre gesticulant.

—Prou que ho sé; ja he vist què han fet en altres temples. Però a nosaltres ens ha enviat el govern de la Generalitat de Catalunya des de Barcelona per garantir

que això no passi aquí. Ara Montserrat és propietat del poble, i no deveu pas voler cremar una propietat que, en realitat, també és vostra, oi? —I amb la barbata va assenyalar el grup de milicians.

El capitost assentia fent cops de cap.

—A més, no hem trobat la més mínima resistència —li va assegurar l'elegant doctor mentre li ensenyava el decret de confiscació i, al mateix temps, li mostrava els cartells ja penjats a totes les parets i columnes que confirmaven que Montserrat era del poble.

Els dos homes van fer una altra llarga encaixada i es van dirigir cap al grup de milicians.

En Benet va córrer de nou al costat de l'abat i es van mirar amb un cert alleujament.

Tot d'una, un dels mossos va treure una ampolla d'Aromes de Montserrat que duia al cotxe i va convidar els milicians que esperaven alguna ordre, fumant i xerrant, a beure un glop d'aquell licor d'herbes. Es van anar passant l'ampolla animadament, fins que es va sentir el capitost que cridava:

—Tothom als camions! —va fer, autoritari.

—I com s'entén, això? —va protestar un milicià—. Hem de fer marxa enrere?

—Doncs sí! Ens n'anem cap a Vic! Allà ningú podrà evitar que complim amb el nostre deure, no patiu!

Però alguns dels homes no hi acabaven d'estar del tot d'acord i es van alçar algunes veus en contra de la decisió.

—No havíem vingut a cremar l'abadia?

—He donat la meva paraula i la compliré! Igual que vosaltres complireu les meves ordres —va sentenciar el

capitost, que, amb la pistola a la mà, apuntava en direcció als camions perquè s'hi enfilessin.

Els camions es van posar en marxa i, quan ja havien sortit del recinte per anar baixant de Montserrat, l'abat es va acostar al doctor Solé i Pla.

—Què li heu dit, doctor, al cap dels milicians?

—Me'n devia una. Simplement, li he recordat que, ara fa uns anys, vaig salvar la vida de la seva dona.